

Tribuna lliure

La borsa de permutes

per

J. GONZALEZ I COROMINAS

JA fa temps que volia manifestar una idea que segurament no és nova, ni tan sols me'n vull adjudicar la paternitat; però davant d'alguns casos ocorreguts ben a la vora i estimulat per la vostra amable lletra, m'atreveixo avui a exposar-la, comptant que tal vegada algú més pràcticament la recollirà i es farà gran arribant inclús a poder arranjar assumptes que unes vegades per punt i d'altres per manca d'orientació, fan que molts companys sostinguin situacions verament insostenibles, amb menyspreu i descrèdit els uns dels altres, ja que desgraciadament quan s'arriba a aquest extrem, es consideren lícites i justificades tota mena d'armes.

Per altra banda, jo crec que tots aquells que estímem de debò el Sindicat, tenim l'obligació d'intervenir directament mitjançant l'exposició de punts de vista redemptors, els quals, recollits i meditats per d'altres completament aliens a l'ambient del que ho escriu, converteixen en pràctica una idea que prenent cos es faci realitzable.

I anem ara a l'esmentada idea.

En el medi rural, el metge pateix d'allò que en podríem dir malaltia de desgast. Ja pot ésser estudiós, ja pot sacrificar-se, ja pot fer, com vulgarment es diu, més d'allò que pot que al capdavant el desgast ve. El fes-ne cent i erren una és una sentència evangèlica en els pobles; ara és una broncopneumònia que haurà arrabassat el fill d'un propietari influent i amo d'altres, cas més o menys comentat per les comares que servilment s'arrosseguen per la casa; ara serà (que de tot hi ha) un vellet impossibilitat que no acaba de desaparèixer, serà per si va massa a missa o si no hi va, política pel diari que llegeix, etc., el resultat és sempre que ve el cansament, el desig de veure cares noves, i per què no dir-ho?, mals companys que s'aprofiten de l'ocasió portant l'aigua cap al seu molí, moltes vegades per una mala entesa enveja.

El fet no falla: els que es titulen rics i directors del poble, no poden concebre d'ésser visitats pel mateix metge que visita els pobres, almenys ha d'exigir més sacrifici, demanar més, té la seva influència personal i el domini de molts vassalls, el pobre llavors es creu més desatès, i avui és veu un malalt que va a fora, demà un altre en plena convalescència, després d'haver-lo tret d'un greu cas, vénen els comentaris, la cosa es fa gran, s'hi fiquen les antipaties i molèsties personals, i el metge perd a més de la força moral, la fe i la il·lusió, ambdues coses tan necessàries pel ben viure.

Davant d'això, és com parlant amb altres companys se m'ocorregué el pensar, per què no podem fer els metges una combinació de trasllats, permutes, o digui's com es vulgui, quan arriben aquests casos? Tots hi guanyariem, s'evitarien les competències moltes vegades ruïnoses i sempre contraproductes.

Inclòs en les carreres oficials, quan per una o altra causa un col·locat no està prou bé, demana una permuta, un canvi amb un altre company, i gairebé sempre són els dos els que hi surten guanyant.

Però no hi ha que pensar solament en aquests casos; potser també per estar més a la vora de la família; per atansar-se a un centre d'educació pels fills, per pròpia instrucció en estar al costat d'un districte científic, etc.

Pensem-ho bé i veurem el gran nombre d'assumptes que resoldria allò que en podríem anomenar Borsa de permutes.

El nostre Sindicat, amb tota reserva, podria posar al metge inscrit en contacte amb els que podrien voler i llavors ells dos, convenir-se els tractes particulars.

Despesa pel Sindicat, cap; tot aquell a qui pel seu mitjà se li arrangés la situació, vindrà obligat a satisfer una quota mínima que es podria fixar,